

Jaroslav Štefec: Fiala a spol. se nemusí bát o svou politickou budoucnost, žádnou totiž nemají

 infokuryr.cz/n/2024/10/22/jaroslav-stefec-fiala-a-spol-se-nemusi-bat-o-svou-politickou-budoucnost-zadnou-totiz-nemaji

kuryr

22. října 2024

Že se válka s Ruskem nevyvíjí pro Ukrajinu příliš dobře, to dnes už chápe naprostá většina soudných evropských politiků. Tedy kromě politických figurek, hrajících si na vládcy pobaltských ministátečků a Fialovy tzv. „vlády“ v ČR. Co způsobilo změnu jejich myšlení?

V první řadě je to fakt, že válka se „nevyvíjí dobře“ nejen pro Ukrajinu. Kdyby šlo jen o ni, nejspíš by nikdy ani nezačala. Jenže na „kdyby“ se v politice, v ekonomice, a už vůbec ne ve válečné vřavě nehraje. Zvlášť když jsou ve hře stovky miliard dolarů, a ono pověstné „terno“ ve formě vojenského, ekonomického, politického a sociálního zhroucení Ruska. Které je ovšem tak nějak v nedohlednu, píše plukovník Jaroslav Štefec na svém [facebooku](#).

Dalším faktorem je únava. Každá „legrace“ dříve či později zevšední, a zevšedněla i válka na Ukrajině. Počáteční odpor vůči ruské agresi a nadšení z pomoci lidem, prchajícím před válkou, ochably v konfrontaci s šedou realitou každodenního života. Kromě toho se na obzoru objevila další pozornosti hodná show. Je jí obrátky nabírající válka na Středním východě, jejíž aktéři, obrazně řečeno, absolvují teprve první zahřívací kolo a zatím se jen tak vzájemně oťukávají. A tak zatímco evropští političtí leaderi ujišťují slovně Zelenského na všemožných fórech o nehynoucí podpoře, doma se jim začínají bouřit voliči. Propad oblíbenosti prezidenta Macrona, stejně jako triumf AfD a totální debakl celoněmecké vládní koalice kancléře Olafa Scholze v zemských volbách způsobují bolení hlavy mnoha dalším politikům napříč EU.

Evropa také chudne. Balíky sankcí, uvalovaných na Rusko a jeho spojence ze strany USA a EU, mají v konečném důsledku daleko tvrdší dopady na evropské země, než na samotné Rusko. To z nich paradoxně vychází posíleno průmyslově, ekonomicky, sociálně i politicky. Evropský průmysl i obyvatelé jednotlivých zemí stále bolestivěji pociťují dopady rostoucích cen energií a surovin. Spolu s rigidně prosazovanou politikou „zeleného údělu“ to vede ke ztrátě konkurenceschopnosti evropských výrobců, zavírání podniků a růstu nezaměstnanosti dokonce i v zemích, kde na podobné jevy nebyli už více než půlstoletí zvyklí.

Bezedné nejsou ani sociální systémy. Dva a půl roku štědré podpory miliónů tzv. „válečných utečenců“ citelně zatěžují ekonomiky hostitelských zemí. Jejich obyvatelé se stále neochotněji uskovňují ve jménu války, které nerozumějí, ve prospěch cizím jazykem mluvících lidí, o jejichž kulturním a civilizačním zázemí často nic nevědí. Negativně vnímají také neochotu stovek tisíc ukrajinských mužů v odvodovém věku napříč Evropou vrátit se na Ukrajinu bojovat za svou zemi. Zvláště když jak vedení EU, tak vlády některých zemí stále otevřeněji hovoří o možnosti vyslat do války na Ukrajině vlastní vojáky a volají po zvyšování vojenských výdajů.

Napříč zeměmi Evropy se také zhoršuje vnitřní bezpečnostní situace. Velké množství ukrajinských uprchlíků, vpuštěných na území EU jen s minimální kontrolou, začíná hostitelským zemím způsobovat problémy. Jako občané jsme konfrontováni s rostoucí kriminalitou „válečných hostů“, kteří si k nám přivezli mimo svou mentalitu a zvyky i neochotu podřizovat se „domorodým“ zákonům a pravidlům. Rozšiřují „portfolio“ zločineckého podhoubí jednotlivých zemí, s nímž si místní policie často už tak nevěděla rady, a místní obyvatelé projevují stále menší ochotu snášet jak její bezradnost, tak neochotu politiků bezpečnostní problémy účinně řešit.

Za své měla vzít pod tlakem západních sankcí také podpora RF

ze strany jejích spojenců. Stal se pravý opak. Schopnost Ruska vzdorovat na Ukrajině soustředěnému úsilí celé NATO v čele s USA výrazně posílila jeho prestiž v zemích globálního Jihu, od Afriky přes Asii až po Latinskou Ameriku. Podpora ze strany stále rostoucí skupiny zemí BRICS v čele s Čínou, Brazílií a Indií pak zcela eliminovala snahy o jeho vytěsnění z mezinárodní politiky. A ačkoliv se Rusko potýká s mnoha problémy ekonomického a sociálního rázu, jeho armáda viditelně vítězí. Naučila se bojovat proti západním zbraním a podstatně se posunula v používání moderních technologií. Ruské politické vedení navíc dalo zemím NATO otevřeně najevo, že pokud bude cítit zásadní ohrožení bezpečnosti ruského státu, nebude váhat použít k jeho obraně celou plejádu jaderných zbraní.

Totálně selhaly i západní PSYOPS, jejichž cílem bylo vytvořit vrstvu prozápadně orientovaných oligarchů ukrajinského typu, u „primitivních Rusáků“ vyvolat iluzi potřeby „patřit k západní civilizaci“ a pomocí tzv. „opozičních politiků“ svrhnout Vladimíra Putina. Náklady, vynaložené Američany na tuto operaci, přitom zcela určitě výrazně převýšily oněch pověstných pět miliard dolarů „investic USA do podpory programů pro budování demokracie na Ukrajině“, o nichž v roce 2013 hovořila Victoria Nulandová ve své řeči před členy US–Ukraine Foundation.

Tyto faktory si nemůže dovolit nevzít do úvahy žádný soudný politik, kterému jde o vlastní politickou budoucnost. Zvláště když se proklamovaná absolutní technologická, ekonomická a vojenská převaha západu stále více ukazuje jako pouhá fikce bez reálných průmyslových, logistických a zdrojových základů. Na druhou stranu je pravda, že Petr Fiala a další figurky, hrající si (nejen) v České republice na vládnutí ve stylu „po nás potopa“, si s politickou budoucností hlavu lámat nemusejí. Žádnou totiž nemají.

plk. v. v. Ing. Jaroslav Štefec, CSc.

